

РЕШЕНИЕ

№ 6718

гр. София, 25.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6602** по описа за **2020** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с § 19, ал. 1 от ЗИД на АПК.

Образувано е по касационна жалба на В. Д. В. от [населено място] срещу решение № 51373 от 25.02.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, ГО, 90-ти състав по гр. дело № 28101/2019 г.

Наведените касационни основания са за неправилност на съдебното решение поради нарушение на материалния закон - чл. 209, т. 3 от АПК. Посочва се, че основанието в заповедта за това, че към 01.03.1991 г. върху имота не е имало построена сграда, не съответства на действителността, тъй като в архива на Техническа служба на район „В.“, Столична община, се съхранява констативен протокол от 01.09.1994 г. на ТОА „В.“, че имотът е застроен с навес от 6 кв.м., което е потвърдено и в протокол на заседанието на комисията по § 62, ал. 2 от ПЗР на Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделски земи /ПЗСПЗЗ/, точка 5, като впоследствие се отхвърля по-нататък в основанията за отказ. Иска се отмяна на съдебното решение като неправилно.

Ответникът – СТОЛИЧНА ОБЩИНА, РАЙОН „В.“, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – П. М. М., редовно призвана, се явява лично като оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Заинтересованата страна – Н. Л. П., редовно призван, се явява лично като поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Заинтересованите страни – Й. П. К., Е. Ц. С., Д. Ц. В., П. П. Т., Н. Ц. В., В. Л. П. и Н. Н. С., редовно призовани, не се явяват, не се представляват и не изразяват становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение № 51373 от 25.02.2020 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГО, 90-ти състав по гр. дело № 28101/2019 г. е ОТХВЪРЛИЛ като неоснователна жалбата на В. Д. В. срещу заповед № РВТ19-РД09-33/05.03.2019 г. на кмета на район „В.“, Столична община, с която се отказва придобиване правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 11394.1799.68 по кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], с площ от 793 кв.м., попадащ в план на новообразувани имоти на м. „Санаториума“, землище [населено място], одобрен със заповед № РД-15-055/10.05.2012 г. на областния управител на С. област, при условията на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, поради това, че до 01.03.1991 г. не е построена сграда върху имота. Съдът се е мотивирал с това, че навесът не представлява сграда, при наличието на която, в полза на правоимащите ползватели възниква право да придобият собствеността върху предоставения за ползване по този ред имот.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД и въз основа на тях е възприел следната фактическа обстановка:

В. Д. В. се легитимира като наследник на Л. С., на която, на основание т. 9 и т. 11 от ПМС № 21 от 31.01.1963 г., е предоставен за ползване имот № 68 с площ 690 кв.м., находящ се в [населено място], м. „Санаториума“, съгласно плана от 1982 г. Този имот е бил заявен за възстановяване по реда на § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ като е установено, че към 1991 г. е бил застроен с дървен навес от 6 кв.м. Констатирано е, че в архива на Техническа служба на район „В.“, Столична община, се съхранява молба № 1100/25.06.1992 г. за закупуване на имота, подадена в законоустановения срок до 31.01.1998 г. и констативен протокол от 01.09.1994 г. на ТОА „В.“, че имотът е застроен с навес.

По делото не е спорно, че с молба по преписка с рег. № РТВ17-ГР94-2739/22.06.2017 г. В. Д. В. е поискал да му бъде признато правото на собственост върху имот с идентификатор 11394.1799.68 с площ от 793 кв.м., попадащ в план на новообразувани имоти на м. „Санаториума“, землище [населено място], одобрен със заповед № РД-15-055/10.05.2012 г. на областния управител на С. област. Така подаденото искане било разгледано на заседание на комисия по § 62, ал. 2 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, назначена със заповед № РВТ16-РД91-30/31.03.2016 г. на кмета на район „В.“, като е взето решение по т. 5 от протокол № 2/30.11.2017 г., че не са спазени условията на §

4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ – до 01.03.1991 година не е построена сграда върху имота и за имота има подадено заявление с вх. № РВТ17-ГР94-2596/14.06.2017 г., което предхожда молбата на В.. Въз основа на това решение на комисията, кметът на Столична община, район „В.“ е издал оспорената заповед.

Настоящата съдебна инстанция намира, че обжалваното съдебно решение на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГО, 90-ти състав е постановено при непълно изясняване на фактичката обстановка, което е довело до неяснота относно основен за казуса въпрос – дали застояният в процесния имот навес от 6 кв.м. представлява сграда по смисъла на закона. Съдът, без да изясни спорния въпрос – дали навесът съставлява сграда по смисъла на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, е възприел тезата на ответната страна, че навесът не представлява сграда, при наличието на която в полза на правоимащите ползватели възниква правото да придобият собствеността върху предоставения за ползване имот по този ред. На това основание е приел, че издадената заповед, с която се отказва на ползвателя да придобие право на собственост върху нея е законосъобразна и е отхвърлил жалбата срещу нея като неоснователна.

Съгласно разпоредбата на § 62, ал. 1 от ПЗР на ППЗСПЗЗ комисия, назначена от кмета на общината разглежда постъпилите заявления по § 61 в едномесечен срок считано от 31 януари 1998 г. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба комисията следва да се произнесе по следните въпроси: на първо място - спазването на изискванията на актовете на държавните органи, посочени в § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, както и детайлно изброени в § 63 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, т.е. правото на ползване следва да е признато за ползвателя на някои от посочените в § 4 от ЗСПЗЗ и § 63 от ПЗР на ППЗСПЗЗ актове; на второ място - дали са налице другите условия съгласно § 4а и 4б от ПЗР на ЗСПЗЗ, които дават основание на ползвателите да придобият право на собственост върху предоставените им за ползване земи. Правото по § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ за придобиване на собствеността върху предоставена за ползване земеделска земя по § 4 се предпоставя от наличие на сграда, построена до 01.03.1991 г. Видно от посочения в процесната заповед констативен протокол от 01.09.1994 г. на ТОА „В.“ се установява, че поземлен имот с идентификатор 11394.1799.68 е застроен с навес от 6 кв.м. В § 1в, ал. 3 от ДР на ППЗСПЗЗ са посочени ограниченията досежно постройките, които не са сгради по смисъла на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ, а именно: не са сгради по смисъла на § 4а ЗСПЗЗ: 1. изградените стопански постройки за подслон и съхраняване на инвентар и селскостопанска продукция независимо от площта им и вида на конструкцията; 2. строежи, направени от фургони, вагони, контейнери, каросерии, гаражи, независимо от начина на закрепването им на терена; 3. непредназначените за постоянно, сезонно или временно обитаване обемно-сглобяеми елементи, независимо от начина на закрепването им на терена; 4. незавършени строежи до покрива включително. В конкретния случай СРС не е обсъдил дали сочения навес от 6 кв.м. представлява сграда по смисъла на закона или попада в ограниченията по § 1в, ал. 3 от ДР на ППЗСПЗЗ, поради което законосъобразно е отхвърлил жалбата на В. Д. В.. За да прецени законосъобразността на обжалвания административен акт, съдът е следвало да изследва наличието, респ. липсата на законовите предпоставки за признаване права на ползвателя. При това е било необходимо по безспорен начин да се установи дали върху процесната земя е била изградена сграда. Това е абсолютно задължително, за да се установи дали процесният случай попада в приложното поле на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ.

Първоинстанционният съд не е събрал доказателства в тази насока. Всичко това прави

решението постановено при неизяснена фактическа обстановка, поради което се налага неговата отмяна и връщане на решението за ново разглеждане от друг състав на същия съд. При новото разглеждане на делото съдът ще следва да изясни въпроса със статута на изградената постройка – навес, като за целта следва да се назначи съдебно-техническа експертиза. Касае се за технически характеристики, които са от компетентността на вещо лице.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ № 51373 от 25.02.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГО, 90-ти състав по гр. дело № 28101/2019 г. е НЕПРАВИЛНО и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде ОТМЕНЕНО. На основание чл. 222, ал. 2 от АПК делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГО, за изясняване на посочените по-горе обстоятелства.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с § 19, ал. 1 от ЗИД на АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, IV Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ № 51373 от 25.02.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГО, 90-ти състав по гр. дело № 28101/2019 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.